ការអប់រំ និងឧក្រិដ្ឋកម្ម

(Education and Crime)

ដោយៈ **បណ្ឌិត សូ សុធីរ**

មន្ត្រីស្រាវជ្រាវនាយកដ្ឋានវិទ្យាសាស្ត្រអប់រំ

នៃវិទ្យាស្ថានមនុស្សសាស្ត្រនិងវិទ្យាសាស្ត្រសង្គម, រាជបណ្ឌិត្យសភាកម្ពុជា

១-សេដ្ឋកិច្ចវិទ្យានៃការអប់រំ និងឧក្រិដ្ឋកម្ម (The economics of education and crime)

ហេតុអ្វីបានជាការអប់រំ កាត់បន្ថយឧក្រិដ្ឋកម្ម និងប្រភេទនៃឧក្រិដ្ឋកម្មណា ទំនងជាមានភាពទាក់ទាញបំផុត ចំពោះគោលនយោបាយអប់រំ? ទស្សនវិស័យសេដ្ឋកិច្ច ផ្តល់នូវការយល់ដឹងដ៏មានប្រយោជន៍ជាច្រើន លើបញ្ហាទាំងនេះ។

Lochner (២០០៤) *បានសង្កត់ធ្ងន់លើតួនាទីនៃការអប់រំ ជាការវិនិយោគមូលធនមនុស្ស ដែលបង្កើនឱកាសការងារស្របច្បាប់នាពេលអនាគត ដែលរារាំងដល់ការចូលរួមក្នុងឧក្រិដ្ឋកម្ម។ រឿងនេះ កើតមានស្របគ្នានឹងការសិក្សាជាច្រើន ដែលចងក្រងជាឯកសារនោះ និងថាប្រាក់ឈ្នួលខ្ពស់ កាត់បន្ថយឧក្រិដ្ឋកម្ម ហើយការស្រាវជ្រាវជាច្រើនទសវត្ស នៅក្នុងការងារសេដ្ឋកិច្ច បានបង្ហាញថា ការអប់រំ បង្កើនអត្រាប្រាក់ឈ្នួល។ ប្រសិនបើទុនមនុស្ស បង្កើនចំណេញ តែបន្តិចបន្តួចពីការងារច្រើនជាងឧក្រិដ្ឋកម្ម អញ្ចឹងការវិនិយោគមូលធនមនុស្ស និងការសិក្សាអប់រំ គួរកាត់បន្ថយឧក្រិដ្ឋកម្ម។*

ឧក្រិដ្ឋកម្ម ឬបទល្មើសព្រហ្មទណ្ឌ ជាអំពើ ដែលបង្កគ្រោះថ្នាក់ មិនត្រឹមតែចំពោះបុគ្គលមួយចំនួនប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែ ថែមទាំងដល់សហគមន៍ សង្គម ឬប្រទេសផងដែរ។

គំនិតដែលធ្វើសកម្មភាព ដូចជា ឃាតកម្ម ការចាប់រំលោភ និងចោរកម្ម ត្រូវបានហាមឃាត់នៅទូទាំងពិភពលោក។ អ្វីដែលជាបទល្មើសព្រហ្មទណ្ឌ ត្រូវបានកំណត់ដោយច្បាប់ ព្រហ្មទណ្ឌនៃយុត្តាធិការពាក់ព័ន្ធនីមួយៗ។ ខណៈពេលដែលមនុស្សជាច្រើនមានកាតាឡុកឬបញ្ជីរាយឈ្មោះ(Catalogue)*នៃឧក្រិដ្ឋកម្ម ដែលហៅថា ក្រមព្រហ្មទណ្ឌ នៅក្នុងប្រទេស ច្បាប់ទូទៅមួយចំនួន មិនមានលក្ខន្តិកៈទូលំទូលាយបែបនេះទេ។*

ប្រទេស ដែលមានការអប់រំកម្រិតខ្ពស់ តែងទទួលអត្រាឧក្រិដ្ឋកម្មទាបជាងមធ្យមភាគកម្រិតជាតិផងដែរ។ ប្រទេសដែលមានអត្រាចុះឈ្មោះចូលរៀន នៅមហាវិទ្យាល័យខ្ពស់ មានអត្រាឧក្រិដ្ឋកម្មហិង្សាទាបជាងប្រទេស ដែលមានអត្រាចុះឈ្មោះចូលរៀននៅមហាវិទ្យាល័យទាបជាង។

ដូច្នេះគោលនយោបាយ ដែលបង្កើនការសិក្សាអប់រំ (ឬប្រសិទ្ធភាពនៃសាលារៀន) គួរកាត់បន្ថយប្រភេទឧក្រិដ្ឋកម្មតាមដងវិថីក្នុងចំណោមមនុស្សពេញវ័យ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ ប្រភេទឧក្រិដ្ឋកម្មខាងបញ្ញាមួយចំនួន (ឧ. ការកិបកេងបន្លំ) អាចកើនឡើងជាមួយនឹងការអប់រំដែលបានរៀននៅសាលា។

ការអប់រំក៏អាចបង្រៀនបុគ្គល ឱ្យមានការអត់ធ្មត់ច្រើនជាងនេះដែរ (Becker & Mulligan, ១៩៩៧)។ រឿងនេះនឹងបន្ទាបឧក្រិដ្ឋកម្ម ដោយហេតុថា បុគ្គលម្នាក់ៗ តែងគិតដល់ការដាក់ទម្ងន់ លើការផ្តន្ទាទោសណាមួយយ៉ាងខ្លាំង ពាក់ព័ន្ធនឹងសកម្មភាពឧក្រិដ្ឋរបស់ពួកគេនាពេលអនាគត។ ឧក្រិដ្ឋកម្ម ពាក់ព័ន្ធនឹងការកាត់ទោសជាប់ពន្ធនាគាររយៈពេលវែង (ឬផលវិបាករយៈពេលវែងផ្សេងទៀត) គួរតែត្រូវបានប៉ះពាល់ខ្លាំងបំផុត។

តាមការកសាងគ្រួសារ (Becker, ១៩៨១) បុរសដែលមានការអប់រំច្រើន មានទំនោរទៅរៀបការជាមួយស្ត្រី ដែលមានការអប់រំច្រើន។ រឿងនេះ អាចជះឥទ្ធិពលដល់ធនធានគ្រួសារ អាកប្បកិរិយានៃការមានកូន និងស្ថិរភាពគ្រួសារ ដែលអាចជះឥទ្ធិពលដល់ការសម្រេចចិត្តក្នុងការចូលរួមក្នុងឧក្រិដ្ឋកម្ម។

ជាទូទៅ ប្រសិនបើមនុស្ស ដែលមានការអប់រំ កាន់តែច្រើនធ្វើអន្តរកម្មកាន់តែច្រើនជាមួយមនុស្ស ដែលមានការអប់រំផ្សេងទៀត ដែលមិនសូវមានទំនោរចង់ចូលរួមក្នុងឧក្រិដ្ឋកម្មនេះ ទំនងជារួមបញ្ចូលការកាត់បន្ថយនូវឧក្រិដ្ឋកម្មដែលទាក់ទងនឹងការសិក្សា។ ក្នុងករណីភាគច្រើន យន្តការទាក់ទងនឹងការផ្លាស់ប្តូរចំណូលចិត្ត ឬអន្តរកម្មសង្គម បានបង្ហាញថា ការទទួលបានការអប់រំ ទំនងជាអាចកាត់បន្ថយប្រភេទឧក្រិដ្ឋកម្មភាគច្រើនក្នុងចំណោមមនុស្សពេញវ័យ។

២-ភស្តុតាង ស្តីពីការអប់រំ គុណភាពសាលារៀន និងឧក្រិដ្ឋកម្ម

(Evidence on Education, School Quality, and Crime)

មានភស្តុតាងកាន់តែច្រើនឡើងពីជុំវិញពិភពលោក ស្តីពីឥទ្ធិពលនៃការទទួលបានការអប់រំលើផលនៃឧក្រិដ្ឋកម្មជាបន្តបន្ទាប់។ ការអប់រំកាន់តែច្រើន នាំឱ្យមានឧក្រិដ្ឋកម្មតិច ផុសចេញពីការសិក្សាភាគច្រើន។

ការសិក្សាមួយចំនួន ក៏ពិនិត្យមើលផលប៉ះពាល់នៃជម្រើសសាលារៀន និងគុណភាពលើអាកប្បកិរិយាឧក្រិដ្ឋកម្ម។ អ្នកស្រាវជ្រាវថ្មីៗជាច្រើន បានវិភាគអំពីទំនាក់ទំនងសហសម័យរវាងការចូលរៀន និងឧក្រិដ្ឋកម្ម។ ការសិក្សាទាំងនេះ បង្ហាញពីទំនាក់ទំនង ស្មុគស្មាញ ដែលបង្ហាញពីសារៈសំខាន់លើបរិបទ។

៣-ឥទ្ធិពលនៃការអប់រំលើឧក្រិដ្ឋកម្ម

(Effects of Educational Attainment on Crime)

ការសិក្សាដំបូងអំពីទំនាក់ទំនងរវាងការអប់រំ និងឧក្រិដ្ឋកម្ម ផ្តោតលើការជាប់

ទាក់ទងគ្នារបស់ពួកគេតាមលក្ខខណ្ឌលើលក្ខណៈបុគ្គល និងគ្រួសារដែលបានវាស់វែងដោយប្រើវិធីតម្រែតម្រង់ស្តង់ដា។ ការសិក្សាទាំងនេះ ត្រូវបានបកស្រាយដោយប្រយ័ត្នប្រយែង ចាប់តាំងពីការជាប់ទាក់ទងផ្នែកអវិជ្ជមានរវាងការអប់រំ និងឧក្រិដ្ឋកម្ម សូម្បីតែសម្រាប់ប្រវត្តិគ្រួសារ និងលក្ខណៈអ្នកជិតខាង។

- ទី១៖ លក្ខណៈពិសេសបុគ្គល ដូចជាការអត់ធ្មត់ ឬការស្អប់ខ្ពើមហានិភ័យ ទំនងជាជះឥទ្ធិពលផ្ទាល់ទាំងការចូលរៀន និងការសម្រេចចិត្តផ្នែកព្រហ្មទណ្ឌ។ បុគ្គលដែលជ្រើសរើសការសិក្សាបន្ថែមទៀត ក៏អាចជ្រើសរើសឧក្រិដ្ឋកម្មតិចជាងមុន ដោយមិនគិតពីកម្រិតនៃការអប់រំរបស់ពួកគេ។

- ទី២៖ ការប្រែប្រួលនៃឧក្រិដ្ឋកម្ម និងការអប់រំ នៅទូទាំងសហគមន៍មូលដ្ឋាន ក៏អាចបង្កើតការប៉ាន់ស្មានដោយលំអៀងផងដែរ។ រដ្ឋាភិបាល អាចប្រឈមមុខនឹងជម្រើសរវាងការ ផ្តល់មូលនិធិដល់ប៉ូលីស ឬសាលារដ្ឋល្អដែលបង្កើតទំនាក់ទំនងវិជ្ជមានដ៏គួរឱ្យភ្ញាក់ផ្អើលរវាងការអប់រំ និងឧក្រិដ្ឋកម្ម។ ម្យ៉ាងវិញទៀត លក្ខណៈដែលមិនបានសង្កេតអំពីសហគមន៍ អាចប៉ះពាល់ដោយផ្ទាល់ទៅលើការចំណាយ ឬអត្ថប្រយោជន៍ទាំងការអប់រំ និងឧក្រិដ្ឋកម្ម។

- ទី៣៖ មូលហេតុបញ្ច្រាស គឺកង្វល់សំខាន់មួយទៀត។ បុគ្គលដែលមានគម្រោងចូលរួមក្នុងឧក្រិដ្ឋកម្មកម្រិតធ្ងន់ ទំនងជានឹងជ្រើសរើសចាកចេញពីសាលាតាំងពីក្មេង (Lochner, ២០០៤)។ ការចាប់ខ្លួន ឬការឃុំឃាំងពាក់ព័ន្ធនឹងឧក្រិដ្ឋកម្មអនីតិជន ក៏អាចបណ្តាលឱ្យយុវជនមួយចំនួន បោះបង់ការសិក្សាឱ្យបានឆាប់ផងដែរ។

ការសិក្សាជាក់ស្តែង នាពេលថ្មីៗនេះជាទូទៅ ប៉ាន់ប្រមាណពីផលប៉ះពាល់នៃការទទួលបានការអប់រំទៅលើការចាប់ខ្លួន ការផ្តន្ទាទោស ឬអត្រាជាប់ពន្ធនាគារ។ ដើម្បីបញ្ជាក់គុណសម្បត្តិ និងភាពផ្សេងៗ ដែលមិនបានសង្កេត អ្នកស្រាវជ្រាវបានទាញយកប្រយោជន៍ពីការផ្លាស់ប្តូរខាងក្រៅ នៅក្នុងច្បាប់រដ្ឋ ឬជាតិដែលប៉ះពាល់ដល់ការសម្រេចចិត្តរបស់សាលា ការពិនិត្យមើលផលប៉ះពាល់នៃគោលនយោបាយទាំងនេះ លើឧក្រិដ្ឋកម្មជាបន្តបន្ទាប់។ នេះជានាថា ការប៉ាន់ប្រមាណ ឆ្លុះបញ្ចាំងពីផលប៉ះពាល់នៃការអប់រំលើឧក្រិដ្ឋកម្ម និងមិនមែនគ្រាន់តែជាការជាប់ទាក់ទងគ្នាដ៏ចម្លែកនោះទេ។

Hjalmarsson, Holmlund, and Lindquist (២០១៥) ប្រើប្រាស់ទិន្នន័យខ្នាតតូចផ្នែករដ្ឋបាល និងកំណែទម្រង់សាលារៀននៅប្រទេសស៊ុយអែត ដើម្បីកំណត់ពីឥទ្ធិពលនៃការអប់រំទៅលើឧក្រិដ្ឋកម្ម។ កំណែទម្រង់ស៊ុយអែតជាចម្បង បានពង្រីកការចូលរៀនជាកំហិតពីប្រាំពីរឆ្នាំទៅប្រាំបួនឆ្នាំ ហើយត្រូវបានអនុវត្តនៅពេលផ្សេងគ្នា នៅទូទាំងក្រុងក្នុងអំឡុងទសវត្សឆ្នាំ១៩៥០ និងឆ្នាំ១៩៦០។ ដូចនេះ

Hjalmarsson និងអ្នកដទៃទៀត ប្រៀបធៀបបុគ្គលដែលត្រូវបានប៉ះពាល់នឹងប្រព័ន្ធសាលារៀនពីរផ្សេងគ្នា ប៉ុន្តែ អ្នកដែលមកពីក្រុមកំណើតដូចគ្នា និងធ្វើការនៅក្នុងទីផ្សារការងារដូចគ្នា។ ការលាតត្រដាងទៅនឹងកំណែទម្រង់បានបង្កើនការទទួលបានការអប់រំជាមធ្យម ០,៣៣ ឆ្នាំសម្រាប់បុរស និង ០,២០ ឆ្នាំសម្រាប់ស្ត្រី។ ឥទ្ធិពលប៉ាន់ស្មានលើឧក្រិដ្ឋកម្មស្ត្រីមិនច្បាស់លាស់ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ ការប៉ាន់ប្រមាណសម្រាប់បុរសបានបង្ហាញថា ការសិក្សាបន្ថែមមួយឆ្នាំ អាចកាត់បន្ថយលទ្ធភាពនៃការផ្តន្ទាទោសព្រហ្មទណ្ឌឡើងវិញ៧% និងលទ្ធភាពនៃការជាប់គុក១៦%។ ក្រឡេកទៅមើលប្រភេទបទល្មើស ការចូលរៀនឆ្នាំបន្ថែមកាត់បន្ថយលទ្ធភាពនៃការផ្តន្ទាទោសឧក្រិដ្ឋកម្មលើអចលនទ្រព្យ១៤% ការផ្តន្ទាទោសឧក្រិដ្ឋកម្មហិង្សា១០% និងការផ្តន្ទាទោសប្រភេទឧក្រិដ្ឋកម្មផ្សេងទៀត៦% ប្រហាក់ប្រ ហែលនឹងការប៉ាន់ស្មាន សម្រាប់សហរដ្ឋអាម៉េរិក។

Meghir, Palme, and Schnabel (២០១២) បង្ហាញថា កំណែទម្រង់សាលារៀនស៊ុយអែត ក៏ប៉ះពាល់ដល់សកម្មភាពឧក្រិដ្ឋកម្មរបស់មនុស្សជំនាន់ក្រោយផងដែរ។ ការប៉ាន់ស្មានរបស់ពួកគេបានបង្ហាញថា កំណែទម្រង់បាននាំឱ្យមានការថយចុះ០,៨% នៃអត្រាការផ្តន្ទាទោសព្រហ្មទណ្ឌ (ប្រហែលមួយភាគបីនៃអត្រាមូលដ្ឋាន) ក្នុងចំណោមកូនប្រុសរបស់ឪពុក ដែលប្រឈមនឹងកំណែទម្រង់សាលារៀន។ ផលប៉ះពាល់ ត្រូវបានប្រមូលផ្តុំភាគច្រើនក្នុងចំណោមឧក្រិដ្ឋកម្មហិង្សា ឧក្រិដ្ឋកម្មចរាចរណ៍ធ្ងន់ធ្ងរ និងការក្លែងបន្លំ (រួមទាំងការគេចពន្ធ)។ ផ្ទុយទៅវិញ ពួកគេមិនបានរកឃើញឥទ្ធិពលនៃកំណែទម្រង់លើអត្រាការផ្តន្ទាទោសក្នុងចំ ណោមនោះទេ។ កូនប្រុសរបស់ស្ត្រីម្នាក់ បានលាតត្រដាងទៅនឹងកំណែទម្រង់នេះ បើទោះបីជាមានផលប៉ះពាល់ស្រដៀងគ្នាលើការសិក្សារបស់ពួកគេក៏ដោយ។

Buonanno and Leonida (២០០៩) ប៉ាន់ប្រមាណពីផលប៉ះពាល់នៃការទទួលបានការអប់រំលើអត្រាឧក្រិដ្ឋកម្ម ដោយប្រើក្រុមអ្នកស្រាវជ្រាវ២០តំបន់ នៅអ៊ីតាលីពីឆ្នាំ១៩៨០ដល់ឆ្នាំ១៩៩៥។ ពួកគេបង្ហាញថា ការកើនឡើង១០ភាគរយនៃអត្រាបញ្ចប់ការសិក្សានៅវិទ្យាល័យ នឹងកាត់បន្ថយអត្រាឧក្រិដ្ឋកម្មអចលនទ្រព្យចំនួន (Property crime rates)៤% និងអត្រាឧក្រិដ្ឋកម្មសរុប (total crime rates) ត្រឹម៣%។ ពួកគេបានរកឃើញភស្តុតាងមួយដែលបង្ហាញថា ការបញ្ចប់សាកលវិទ្យាល័យកាត់បន្ថយឧក្រិដ្ឋកម្ម (They find evidence to suggest that university completion reduces crime.)។

ការសិក្សាចុងក្រោយពិនិត្យផលប៉ះពាល់នៃការឧបត្ថម្ភធនផ្នែកអប់រំច្បាស់លាស់លើអត្រាចោរកម្មរបស់យុវជននៅក្នុងប្រទេសអង់គ្លេស។ ចន្លោះឆ្នាំ១៩៩៩ និង២០០២ ប្រទេសអង់គ្លេស បានសាកល្បងប្រាក់ឧបត្ថម្ភថៃទាំអប់រំ

(EMAs, Educational Maintenance Allowances) ដែលផ្តល់ប្រាក់ឧបត្ថម្ភរហូតដល់៤០ ក្នុងមួយសប្តាហ៍ (បូកនឹងប្រាក់រង្វាន់សម្រាប់ការបញ្ចប់ការសិក្សា សម្រាប់យុវជនអាយុ១៦-១៨ឆ្នាំ ដែលមានចំណូលទាប ដើម្បីចូលរៀន។ កម្មវិធីនេះ ត្រូវបានអនុវត្តក្នុងតំបន់មូលដ្ឋានចំនួន១៥ ដែលមានអត្រារួមចូលរៀនទាប។ ក្នុងអំឡុងពេលដូចគ្នានេះ គំនិតផ្តួចផ្តើមកាត់បន្ថយការលួចបន្ទំ (RBI, the Reducing Burglary Initiative) បានផ្តល់មូលនិធិដល់៦៣ គម្រោងកាត់បន្ថយការលួចចូលក្នុងតំបន់ផ្សេងៗគ្នា ជាគម្រោងសាកល្បងដាច់ដោយឡែកមួយ។ ប្រហែលពាក់កណ្តាលនៃតំបន់សាកល្បងEMAទាំងអស់ ក៏ត្រូវបានជ្រើសរើសសម្រាប់RBIផងដែរ។ Sabates និងFeinstein (២០០៨) ប្រើយុទ្ធសាស្ត្រភាពខុសគ្នា ដើម្បីកំណត់ពីផលប៉ះពាល់នៃកម្មវិធីសាកល្បងនីមួយៗ ក៏ដូចជាការរួមបញ្ចូលគ្នានៃទាំងពីរលើការលួច។ ការរកឃើញរបស់ពួកគេបានបង្ហាញថា ការរួមបញ្ចូលគ្នានៃEMA និង RBI បានកាត់បន្ថយយ៉ាងខ្លាំងនូវអត្រាចោរកម្មប្រហែល៥.៥% ទាក់ទងទៅនឹងតំបន់ប្រៀបធៀប"ដែលត្រូវគ្នា"។ ឥទ្ធិពលនៃEMA តែម្នាក់ឯងគឺទាបជាងបន្តិច ប៉ុន្តែនៅតែមានសារៈសំខាន់។

៤-ឥទ្ធិពលនៃការអប់រំលើឧក្រិដ្ឋកម្មស្ត្រី

(Effects of Education on Female Crime)

ឯកសារភាគច្រើន បានផ្តោតអារម្មណ៍លើបុរស ដែលមានអត្រាឧក្រិដ្ឋកម្មខ្ពស់ជាងគេ។ Cano-Urbina and Lochner (២០១៩) ផ្តល់នូវភស្តុតាងដំបូងមួយចំនួន ដែលថា ការទទួលបានការអប់រំ អាចកាត់បន្ថយឧក្រិដ្ឋកម្មរបស់ស្ត្រី។ លោក Lochner (២០០៤) ពួកគេបង្ហាញថា ការសិក្សាបន្ថែម កាត់បន្ថយប្រូបាប៊ីលីតេនៃការជាប់ឃុំឃាំងត្រឹម ០,០៥-០,០៩ ភាគរយនៅក្នុងចំណោមស្ត្រី ជនជាតិអាម៉េរិកស្បែកស (ពីឆ្នាំ១៩៦០ ដល់ឆ្នាំ១៩៨០) ខណៈដែលការកើនឡើងមួយឆ្នាំនៃកម្រិតសិក្សាជាមធ្យម កាត់បន្ថយអត្រាការចាប់ខ្លួនស្ត្រីសម្រាប់ទាំងឧក្រិដ្ឋកម្មហិង្សា និងទ្រព្យសម្បត្តិច្រើនជាង៥០% (ពីឆ្នាំ១៩៦០ ដល់ឆ្នាំ១៩៩០)។ មានផលប៉ះពាល់តិចតួចនៃការសិក្សាបន្ថែមលើឧក្រិដ្ឋកម្មកន្ទាស់អាវពណ៌ស (បញ្ញាជន)។

ការប៉ាន់ប្រមាណ នៃផលប៉ះពាល់នៃឆ្នាំសិក្សាបន្ថែម លើប្រូបាប៊ីលីតេនៃការជាប់ឃុំឃាំងគឺប្រហែល៤ ដងសម្រាប់បុរសជាងស្ត្រី ខណៈដែលអត្រាជាប់ឃុំជាមូលដ្ឋានគឺខ្ពស់ជាងប្រហែល២០ ដងសម្រាប់បុរសដែលមានការអប់រំទាបធៀបនឹងស្ត្រី។ ដូច្នេះ ផលប៉ះពាល់នៃការអប់រំលើការជាប់ពន្ធនាគារគឺខ្លាំងជាងសម្រាប់ស្ត្រីគិតជាភាគរយ។ នេះក៏ជាការពិតសម្រាប់ការចាប់ខ្លួន។

ដូចដែលបានពិភាក្សាខាងលើ ឥទ្ធិពលភាគច្រើននៃការអប់រំលើឧក្រិដ្ឋកម្ម នៅក្នុងចំណោមបុរស អាចត្រូវបានពន្យល់ដោយការកើនឡើងនៃប្រាក់ឈ្នួល និងការចូលរួមទីផ្សារ

ការងារកាន់តែច្រើន។ Cano-Urbina and Lochner (២០១៩) បង្ហាញថា នេះ មិនទំនងជាករណីសម្រាប់ស្ត្រីទេ (យ៉ាងហោចណាស់សម្រាប់ឆ្នាំ១៩៦០-៨០) ចាប់តាំងពីពួកគេបានប៉ាន់ប្រមាណឥទ្ធិពលតិចតួចនៃការសិក្សាលើឥរិយាបថផ្គត់ផ្គង់ពលកម្មស្ត្រី។ ផ្ទុយទៅវិញ ការអប់រំហាក់ដូចជាធ្វើឱ្យអនាគតអាពាហ៍ពិពាហ៍របស់ស្ត្រី កាន់តែប្រសើរឡើង។ ការកើនឡើងនៃអាពាហ៍ពិពាហ៍ទំនងជាកាត់បន្ថយឧក្រិដ្ឋកម្មដោយការពង្រឹងចំណងគ្រួសារ ខណៈដែលការកើនឡើងនៃការអប់រំប្តីប្រពន្ធ និងធនធានគ្រួសារ អាចកំណត់ការលើកទឹកចិត្តសម្រាប់ស្ត្រីឱ្យងាកទៅរកឧក្រិដ្ឋកម្ម ដើម្បីផ្គត់ផ្គង់គ្រួសាររបស់ពួកគេ។ ទោះជាយ៉ាងនេះក្តី ការអប់រំកាត់បន្ថយការជាប់ឃុំឃាំងជាស្ត្រី បើទោះបីជាលក្ខខណ្ឌនៃស្ថានភាពអាពាហ៍ពិពាហ៍ក៏ដោយ ដូច្នេះបណ្តាញផ្សេងទៀតក៏សំខាន់ផងដែរ។

Cano-Urbina and Lochner (២០១៩) ប៉ាន់ប្រមាណថា ការកើនឡើងនៃការសិក្សាក៏បណ្តាលឱ្យស្ត្រី មានកូនកាន់តែច្រើនផងដែរ ដែលអាចបង្អាក់ឧក្រិដ្ឋកម្មដោយការបង្កើនចំណាយផ្ទាល់ខ្លួននៃពេលវេលានៅក្នុងពន្ធនាគារ និងការពង្រឹងចំណងគ្រួសារ/សង្គម។ ជាការពិតណាស់ បណ្តាញអប់រំដែលជះឥទ្ធិពលដល់ឧក្រិដ្ឋកម្មរបស់ស្ត្រី ប្រហែលជាបានផ្លាស់ប្តូរក្នុងប៉ុន្មានទសវត្សថ្មីៗនេះ ដោយសារស្ត្រីបានចូលទីផ្សារការងារកាន់តែច្រើន កាត់បន្ថយពេលវេលានៅផ្ទះ និងចិញ្ចឹមកូនតិចជាងមុន។

៥-ឥទ្ធិពលនៃជម្រើសសាលារៀន និងគុណភាព លើឧក្រិដ្ឋកម្ម (Effects of School Choice and Quality on Crime)

ការសិក្សាមួយចំនួនបានបង្ហាញថា ការកែលម្អគុណភាពសាលារៀន អាចនាំឱ្យមានការថយចុះនៃសកម្មភាពឧក្រិដ្ឋ នៅក្នុងអំឡុងពេលពេញវ័យដំបូង។ ការប្រើប្រាស់ឆ្នោតចូលសាលារៀនដោយចៃដន្យ Cullen, Jacob, and Levitt (២០០៦) និងDeming (២០១១) បានរកឃើញថា សិស្សដែល 'ឈ្នះ' ឱកាសដើម្បីចូលរួមសាលារដ្ឋ ដែលដំណើរការល្អជាងមុន មិនត្រូវការអនុវត្តការសិក្សាបានប្រសើរជាងមុន ប៉ុន្តែ ពួកគេ ប្រព្រឹត្តបទឧក្រិដ្ឋតិចជាងគួរឱ្យកត់សម្គាល់ក្នុងអំឡុងពេលសិក្សា និងប៉ុន្មានឆ្នាំដំបូង បន្ទាប់ពីចាកចេញពីសាលា។ Weiner, Lutz, and Ludwig (២០០៩)បង្ហាញថា គំនិតផ្តួចផ្តើមបំបែកបំបាក់នៅក្នុងរដ្ឋមួយចំនួនរបស់សហរដ្ឋអាម៉េរិក បាននាំឱ្យមានការកែលម្អយ៉ាងខ្លាំង នៅក្នុងគុណភាពសាលារៀនសម្រាប់ជនស្បែកខ្មៅ។ ក្នុងចំណោមជនជាតិស្បែកខ្មៅដែលជួបប្រទះការបែកខ្ញែក អត្រាបញ្ចប់ការសិក្សានៅវិទ្យាល័យ បានកើនឡើងពីរឬបីភាគរយ ហើយអត្រាចាប់ខ្លួនមនុស្សឃាត បានធ្លាក់ចុះមួយភាគបីនៅអាយុ១៥-១៩ ឆ្នាំ។

ផ្ទុយទៅវិញ ការវិភាគរបស់Cano Urbina និងLochner (២០១៩) ផ្តល់នូវភស្តុតាងចម្រុះ ទាក់ទងនឹងផលប៉ះពាល់នៃគុណភាពសាលារៀន (ដូចដែលបានវាស់វែងដោយសមាមាត្រសិស្ស-គ្រូ រយៈពេល និងអត្រាប្រាក់ឈ្នួលគ្រូ) លើឧក្រិដ្ឋកម្មស្ត្រី។ ជាពិសេស ការប៉ាន់ប្រមាណផលប៉ះពាល់ដោយផ្ទាល់នៃការកែលម្អគុណភាពសាលារៀន (ការរក្សាការទទួលបានការអប់រំត្រូវបានជួសជុល) មានភាពមិនស៊ីសង្វាក់គ្នាលើវិធានការនៃគុណភាពទាំងពីរ និងឧ ក្រិដ្ឋកម្ម។ ដោយសារការកែលម្អគុណភាពសាលារៀន នាំឱ្យមានការកើនឡើងនៃការទទួលបានការអប់រំ និងផលប៉ះពាល់ប៉ាន់ស្មាននៃការទទួលបានសាលារៀនលើឧក្រិដ្ឋកម្មគឺខ្លាំង ផលប៉ះពាល់ដោយប្រយោលនៃការកែលម្អគុណភាព (ទាំងការចាប់ខ្លួន និងការឃុំឃាំង)តាមរយៈ ការកើនឡើងនៃការសិក្សា មានភាពវិជ្ជមាន ទោះបីជាតិចតួចក៏ដោយ សម្រាប់គុណភាព ដែលបានសង្កេតទាំងអស់ និងដែលបានវាស់វែង។

៦-សាលាសហសម័យ និងឧក្រិដ្ឋកម្ម

(Contemporaneous Schooling and Crime)

មានវិធីសំខាន់ៗចំនួនបី ដែលការផ្លាស់ប្តូរការចូលរៀនរបស់យុវជន ទំនងជាប៉ះពាល់ដល់ការចូលរួមក្នុងឧក្រិដ្ឋកម្ម ក្នុងពេលបច្ចុប្បន្នរបស់ពួកគេ។

- ទី១៖ សាលារៀន អាចមានឥទ្ធិពលដល់ផលអសមត្ថភាពយុវជន មិនអាចស្ថិតនៅកន្លែងពីរក្នុងពេលតែមួយបានទេ។ ឱកាសឧក្រិដ្ឋកម្មជាច្រើន មានកម្រិត នៅក្នុងសាលារៀនជាងនៅតាមដងផ្លូវ។ ឥទ្ធិពលនេះ មួយផ្នែកអាស្រ័យលើភាពងាយស្រួលដែលយុវជនអាចចូលរួម នៅក្នុងឧក្រិដ្ឋកម្មក្នុងអំឡុងពេលមិនចូលរៀន។

- ទី២៖ រយៈពេលនៃការចូលរៀននៅសាលាយូរជាងនេះ គួរតែបង្កើនជំនាញទីផ្សារការងារ និងកែលម្អលទ្ធភាពការងារនាពេលអនាគត ដូចដែលបានសង្កត់ធ្ងន់ខាងលើ។ នេះ គួរតែធ្វើឱ្យការចាប់ខ្លួនអនីតិជន និងការឃុំខ្លួនរយៈពេលវែង មានតម្លៃថ្លៃជាងមុន ដោយកាត់បន្ថយការលើកទឹកចិត្តឱ្យចូលរួមក្នុងឧក្រិដ្ឋកម្ម នៅពេលចុះឈ្មោះចូលរៀន។

- ទី៣៖ សាលារៀន នាំក្មេងជំទង់រាប់រយនាក់ មកជួបជុំគ្នា នាពេលបច្ចុប្បន្ន។ អន្តរកម្មសង្គមពីរនេះអាចនាំឱ្យមានការឈ្លោះប្រកែកគ្នានិងការប្រព្រឹត្តខុសលើក្រុមទូទៅបន្ថែមទៀត។ ឥទ្ធិពលអសមត្ថភាព និងមូលធនមនុស្ស ទំនងជាបង្ហាញពីផលប៉ះពាល់អវិជ្ជមាននៃការចូលរៀននៅសាលាលើឧក្រិដ្ឋកម្ម ខណៈពេលដែលឥទ្ធិពលអន្តរកម្មសង្គម អាចជាវិជ្ជមាន ឬអវិជ្ជមាន។

ការសិក្សាមួយចំនួន បានបង្ហាញពន្លឺលើផលប៉ះពាល់ទាំងនេះ ដោយការប៉ាន់ប្រមាណពីផលប៉ះពាល់នៃ «អន្តរាគមន៍» ផ្សេងៗគ្នា ដែលជះឥទ្ធិពលដោយផ្ទាល់ដល់ការចូលរៀននៅសាលារបស់យុវជន។ Anderson

(២០១៤) និង Brilli និងTonello (២០១៨) ពិនិត្យមើលឥទ្ធិពលនៃការបង្កើនអាយុចូលរៀនជាកាតព្វកិច្ច (ពោលគឺការបង្ខំយុវជនមួយចំនួនឱ្យស្នាក់នៅក្នុងសាលារៀន) ខណៈពេលដែល Jacob និង Lefgren (២០០៣) និងLuallen (២០០៦) សិក្សាពីឥទ្ធិពលនៃថ្ងៃបន្ថែមនៃការឈប់សម្រាកពីសាលាដោយសារតែគ្រូបង្រៀននៅក្នុងថ្ងៃបម្រើសេវា ឬការធ្វើកូដកម្មរបស់គ្រូបង្រៀន (ពោលគឺការរក្សាយុវជនទាំងអស់ចេញពី សាលា)។ អន្តរាគមន៍ទាំងនេះ ខុសគ្នាក្នុងការគោរពសំខាន់ពីរៈ

- ទី១៖ ការកើនឡើងនៃអាយុកាតព្វកិច្ចសិក្សា តម្រូវជាធម្មតា ដែលសិស្សស្នាក់នៅក្នុងសាលាយ៉ាងហោចណាស់មួយឆ្នាំបន្ថែមច្រើនជាងនេះ ហើយពេលខ្លះទៀតនោះ ខណៈពេល ដែលគ្រូបង្រៀននៅក្នុងសេវាកម្ម និងកូដកម្ម មានរយៈពេលខ្លីណាស់។

- ទី២៖ ខណៈពេលដែលគ្រូធ្វើកូដកម្ម និងថ្ងៃធ្វើការ ដោះលែងសិស្សទាំងអស់ចេញពី សាលារៀន ការផ្លាស់ប្តូរច្បាប់ស្តីពីការចូលរៀនជាកាតព្វកិច្ចជាធម្មតា ប៉ះពាល់ដល់សិស្សមួយចំនួនតូច។ ផលប៉ះពាល់សក្តានុពលទាំងបីនៃការចូលរៀន នៅសាលាលើឧក្រិដ្ឋកម្មទំនងជាពាក់ព័ន្ធនឹងការផ្លាស់ប្តូរនៅក្នុងសាលាជាកាតព្វកិច្ច ខណៈពេលដែលផលប៉ះពាល់នៃថ្ងៃធ្វើការ និងកូដកម្មរបស់គ្រូបង្រៀន ទំនងជាត្រូវបានកំណត់ ចំពោះភាពអសមត្ថភាព និងអន្តរកម្មសង្គម។ ផលអន្តរកម្មសង្គម ទំនងជាត្រូវបានពង្រីកនៅក្នុងករណីចុងក្រោយដោយសារតែលក្ខណៈសកលនៃ 'គោលនយោបាយ ។

Anderson (2014) ប៉ាន់ប្រមាណថា កំណើនអាយុនៅសាលាកាតព្វកិច្ចរដ្ឋរបស់សហរដ្ឋអាម៉េរិក មានអាយុចាប់ពី១៦ ដល់១៨ កាត់បន្ថយការចាប់ខ្លួនយ៉ាងសំខាន់ នៅអាយុដែលរងផលប៉ះពាល់ប្រហែល១៧% ជាមួយនឹងផលប៉ះពាល់ស្រដៀងគ្នា ទាំងលើឧក្រិដ្ឋកម្មហិង្សា និងទ្រព្យសម្បត្តិ។ ផលប៉ះពាល់គឺស្រដៀងគ្នា ទោះបីជាស្ថិតិមិនសំខាន់ក៏ដោយសម្រាប់ឧក្រិដ្ឋកម្មគ្រឿងញៀន។

ការប្រើប្រាស់ទិន្នន័យរដ្ឋបាលរបស់ប្រទេសអ៊ីតាលី អំពីអត្រាបំពានតាមអាយុ ឆ្នាំ និងខេត្ត Brilli និងTonello (2018) សិក្សាពីផលប៉ះពាល់នៃការបង្កើនអាយុសិក្សាអប្បបរមាពី ១៤ ទៅ១៥ឆ្នាំក្នុងឆ្នាំ១៩៩៩។ ខណៈពេលដែលការចុះឈ្មោះចូលរៀននៅសាលាបានកើនឡើងប្រ ហែល៤% នៅអាយុ១៤-១៧ឆ្នាំ អត្រាបំពានបានធ្លាក់ចុះ ដោយឧប្បត្តិហេតុប្រហែល២ ក្នុង១០០០យុវជន នៅអាយុ១៤ឆ្នាំប៉ុណ្ណោះ។ ពួកគេបានប៉ាន់ប្រមាណថា មិនមានភស្តុតាងនៃការផ្លាស់ទីលំនៅ ទៅពេលវេលាផ្សេងទៀតនៃថ្ងៃ/ឆ្នាំដែលសាលាមិនចូលរៀន។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ វាហាក់ដូចជាមានការកើនឡើងនៃប្រូបាប៊ីលីតេនៃការក្លាយជាជនរងគ្រោះនៃឧក្រិដ្ឋកម្មដោយហិង្សាខណៈពេលដែលនៅសាលារៀន។ លទ្ធផលទាំងនេះ

បង្ហាញពីការរួមបញ្ចូលគ្នានៃឥទ្ធិពលអសមត្ថភាពទូទៅ (កាត់បន្ថយឧក្រិដ្ឋកម្មនៅខាងក្រៅសាលា) និងឥទ្ធិពលអន្តរកម្មសង្គម ដែលនាំឱ្យមានឧក្រិដ្ឋកម្មហិង្សាបន្ថែម ក្នុងអំឡុងពេលសាលារៀន។

ជំនួយបន្ថែមសម្រាប់ភាពអសមត្ថភាព និងផលប៉ះពាល់អន្តរកម្មនៃការចូលរៀននៅសាលាត្រូវបានផ្តល់ដោយ Jacob និង Lefgren (២០០៣) និងLuallen (២០០៦) ដែលប៉ាន់ប្រមាណពីផលប៉ះពាល់ចម្រុះនៃថ្ងៃឈប់សម្រាកពីសាលាលើឧក្រិដ្ឋកម្ម ដោយសារថ្ងៃធ្វើការ ឬកូដកម្មរបស់គ្រូ។ ការប៉ាន់ប្រមាណរបស់ពួកគេបានបង្ហាញថា នៅក្នុងតំបន់ទីក្រុងមួយថ្ងៃនៃសាលារៀនបន្ថែម កាត់បន្ថយឧក្រិដ្ឋកម្មលើអនីតិជនដោយ១៥-៣០%។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ វាបង្កើនឧក្រិដ្ឋកម្មហិង្សាប្រហែល ៣០%។

ជាងនេះទៅទៀត Luallen (២០០៦) រកឃើញថា ផលប៉ះពាល់នៃថ្ងៃសិក្សាបន្ថែមគឺមិនសូវសំខាន់នៅក្នុងតំបន់ជនបទ និងជាយក្រុងដោយផ្តល់យោបល់ថា អសមត្ថភាព និងឥទ្ធិពលអន្តរកម្មសង្គមនៃការចូលរៀននៅសាលាគឺខ្លាំងជាពិសេស នៅក្នុងតំបន់ទីក្រុង និងមានការធ្វេសប្រហែស នៅកន្លែងផ្សេងទៀត។

៧-សេចក្តីអធិប្បាយខ្លីៗ ស្តីពីវិធានការព្រហ្មទណ្ឌ (Brief Comment on Measures of Criminality)

កង្វល់ដ៏មានសក្តានុពលមួយ ចំពោះការសិក្សាទាំងនេះ ភាគច្រើនគឺការពឹងផ្អែកលើការចាប់ខ្លួន ការផ្តន្ទាទោស និងការឃុំខ្លួន ជាវិធានការនៃឧក្រិដ្ឋកម្ម។ វាអាចទៅរួចដែលថាការអប់រំធ្វើឱ្យប្រសើរឡើងនូវឱកាស ដែលនរណាម្នាក់ គេចពីការចាប់ខ្លួន ឬការកាត់ទោស ឬថាចៅក្រម មានទំនោរក្នុងការផ្តល់ឱ្យជនជាប់ចោទ ដែលមានការអប់រំកាន់តែច្រើន ទោសដាក់ពន្ធនាគារស្រាលជាងមុន។ ខណៈពេលដែលមានកស្តុតាងផ្ទាល់តិចតួច លើបញ្ហាទាំងនេះ Mustard (២០០១) រកឃើញផលប៉ះពាល់តិចតួចនៃកម្រិតការអប់រំចុងចោទលើប្រវែងទោសដែលពួកគេទទួល។ ជាងនេះទៅទៀត លទ្ធផលដោយប្រើវិធានការណ៍ដែលរាយការណ៍ដោយខ្លួនឯងនៃសកម្មភាពឧក្រិដ្ឋកម្ម នៅក្នុងការស្ទង់មតិបណ្តោយជាតិនៃយុវជនគាំទ្រដល់ករណីដែលការអប់រំកាត់បន្ថយអំពើហិង្សា និងឧក្រិដ្ឋកម្មលើទ្រព្យសម្បត្តិ មិនត្រឹមតែប្រូបាប៊ីលីតេនៃការចាប់ខ្លួនឬការឃុំឃាំងដែលមានលក្ខខណ្ឌលើឧក្រិដ្ឋកម្មទេ (Lochner, ២00៤; Lochner & Moretti, ២០០៤)។

៨-ឥទ្ធិពលនៃការចាប់ខ្លួន និងការឃុំឃាំងលើការអប់រំ (The Effects of Arrest and Incarceration on Education)

ការសិក្សាចំនួនពីរ ឈានដល់ការសន្និដ្ឋានស្រដៀងគ្នា អំពីឥទ្ធិពលនៃការចាប់ខ្លួនយុវជន និងការជាប់ពន្ធនាគារលើលទ្ធផលអប់រំ។

ការសិក្សានៅសហរដ្ឋអាម៉េរិក Hjalmarsson (២០០៨) *ប៉ាន់ប្រមាណពីផលប៉ះពាល់នៃការជាប់ឃុំឃាំងរបស់អនីតិជន លើការគ្រប់គ្រងនៃបញ្ចប់ការសិក្សានៅវិទ្យាល័យ សម្រាប់សមិទ្ធផលនៃការយល់ដឹងរបស់យុវជន កំណត់ត្រាឧក្រិដ្ឋកម្ម និងការចាប់ខ្លួន និងប្រវត្តិគ្រួសារ។ គាត់ក៏ពិចារណាផងដែរ នូវលក្ខណៈជាក់លាក់ ដែលគិតគូរពីផលប៉ះពាល់ ដែលបានកំណត់ដោយរដ្ឋ ឬគ្រួសារ ដើម្បីគិតគូរពីភាពខុសគ្នានៃការអនុវត្ត និងការអប់រំអនីតិជនកម្រិតរដ្ឋ។*

គោលនយោបាយ ក៏ដូចជាភាពខុសគ្នា នៅក្នុងបរិយាកាសគ្រួសារ(និងសង្កាត់)។ ការប៉ាន់ប្រមាណដោយផ្អែកលើការតម្រែតម្រង់របស់នាង បានបង្ហាញថា យុវជន ដែលជាប់ឃុំឃាំង ជាប់ទាក់ទងនឹងសកម្មភាពឧក្រិដ្ឋកម្មអនីតិជន និងអត្រាការចាប់ឃុំខ្លួនថេរ ទំនងជាតិចជាងក្នុងការបញ្ចប់វិទ្យាល័យ។ ការជាប់ឃុំឃាំង មានឥទ្ធិពលខ្លាំងបំផុត ទៅលើការបញ្ចប់ការសិក្សានៅវិទ្យាល័យ នៅពេលដែលការកាត់ទោសត្រួតលើគ្នាជាមួយនឹងឆ្នាំសិក្សា។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ ប្រវែងនៃប្រយោគមិនប៉ះពាល់ដល់ប្រូបាប៊ីលីតេនៃការបញ្ចប់ការសិក្សា។ ទីបំផុត គេយល់ឃើញថា ការជាប់ឃុំឃាំងមានឥទ្ធិពលយ៉ាងខ្លាំង ទៅលើការបញ្ចប់វិទ្យាល័យ នៅក្នុងរដ្ឋ ដែលតម្រូវឱ្យប្រព័ន្ធយុត្តិធម៌ ជូនដំណឹងដល់សាលារៀនអំពីការចាប់ខ្លួន ដោយណែនាំថា គ្រូបង្រៀន និង/ឬអ្នកគ្រប់គ្រង អាចប្រព្រឹត្ត ចំពោះសិស្សខុសៗគ្នា ប្រសិនបើពួកគេត្រូវបានគេដឹងថាត្រូវបានជាប់គុក។ ការជាប់ឃុំឃាំងអនីតិជន អាចនាំមកនូវការមាក់ងាយអវិជ្ជមាន នៅក្នុងសាលារៀន ដូចជាវាកើតឡើង នៅក្នុងទីផ្សារការងារ។

Aizer និង Doyle (២០១៥) *ដោះស្រាយកង្វល់អំពីកត្តា ដែលមិនបានសង្កេត ដែលអាចប៉ះពាល់ដល់ទាំងការសិក្សា និងឧក្រិដ្ឋកម្ម/ការចាប់ខ្លួន/ការឃុំខ្លួន ដោយប្រើការពិសោធធម្មជាតិថ្មី៖ ការចាត់តាំងដោយចៃដន្យនៃសំណុំរឿង ដែលបានវិនិច្ឆ័យនៅក្នុងប្រព័ន្ធតុលាការអនីតិជន នៅទីក្រុងឈីកាហ្គោ។ ការកេងប្រវ័ញ្ចលើភាពខុសប្លែកគ្នា រវាងចៅក្រមក្នុងលទ្ធភាពដែលពួកគេបានចាត់តាំងយុវជនឱ្យឃុំខ្លួន។ ទោះបីជាការពិតដែលថា យុវជនភាគច្រើនចំណាយពេលត្រឹមតែពីរបីខែក្នុងការឃុំឃាំងក៏ដោយ មានមនុស្សតិចណាស់ ដែលត្រឡប់ទៅសាលារៀនវិញបន្ទាប់ពីនោះ។*

សេចក្ដីសន្និដ្ឋាន និងមេរៀនគោលនយោបាយ

ករណីសិក្សាផងបច្ចុប្បន្ន ផ្តល់នូវមេរៀនគោលនយោបាយសំខាន់ៗមួយចំនួន ទាក់ទងនឹងការអប់រំ និងឧក្រិដ្ឋកម្ម។

-ទី១៖ គោលនយោបាយ ដែលមានមូលដ្ឋានលើសាលារៀន ផ្តល់អត្ថប្រយោជន៍សង្គមយ៉ាងច្រើន ពីការកាត់បន្ថយឧក្រិដ្ឋកម្ម។ Lochner and Moretti (២00៤) *គណនាថា ការសន្សំសង្គមនៃការកើនឡើងមួយភាគរយនៃអត្រាបញ្ចប់ការសិក្សានៅវិទ្យាល័យរបស់បុរសនៅ សហរដ្ឋអាម៉េរិក (ពីការកាត់បន្ថយឧក្រិដ្ឋកម្មតែម្នាក់ឯង) ក្នុងឆ្នាំ១៩៩0 នឹងមានចំនួនច្រើនជាង២ពាន់លានដុល្លារ។ នេះ តំណាងឱ្យច្រើនជាងប្រាក់សន្សំប្រចាំឆ្នាំចំនួន៣០០០ដុល្លារ សម្រាប់និស្សិតបញ្ចប់ការសិក្សាបន្ថែម។ នៅចក្រភពអង់គ្លេស* Machin et al. ២០១១) *ប៉ាន់ ប្រមាណការសន្សំសង្គមជាង១០,០០០ផោនក្នុងមួយគុណវុឌ្ឍិរបស់សិស្សបន្ថែម (ស្រដៀងនឹងការបញ្ចប់វិទ្យាល័យនៅសហរដ្ឋអាម៉េរិក) ពីការកាត់បន្ថយនៅក្នុងឧក្រិដ្ឋកម្មទ្រព្យសម្បត្តិតែម្នាក់ឯង។*

-ទី២៖ គោលនយោបាយដែលជំរុញឱ្យការបញ្ចប់មធ្យមសិក្សាទុតិយភូមិ ហាក់ដូចជាមានជោគជ័យបំផុត ទាក់ទងនឹងឥទ្ធិពលរបស់ពួកគេលើឧក្រិដ្ឋកម្ម។ អត្រាឧក្រិដ្ឋកម្មមានកម្រិតទាបរួចទៅ ហើយក្នុងចំណោមនិស្សិត បញ្ចប់ការសិក្សានៅវិទ្យាល័យ ដូច្នេះគោលនយោបាយដែលជំរុញឱ្យមានការចូលរួមក្រោយមធ្យមសិក្សា ឬការបញ្ចប់ការសិក្សាទំនងជានឹងផ្តល់ផលប្រយោជន៍សង្គមតិចតួចពីការកាត់បន្ថយឧក្រិដ្ឋកម្ម។

-ទី៣៖ គោលនយោបាយដែលរៀបចំឡើង ដើម្បីលើកទឹកចិត្តដល់ការសិក្សានៅក្នុងចំណោមក្រុម ដែលងាយនឹងឧក្រិដ្ឋកម្មកាន់តែច្រើន ទំនងជានឹងបង្កើតផលចំណេញច្រើនបំផុតពីការកាត់បន្ថយឧក្រិដ្ឋកម្ម។ Deming (២០១១) *ប៉ាន់ប្រមាណថា ជម្រើសសាលារៀនប្រសើរឡើងសម្រាប់សិស្សមធ្យមសិក្សា និងវិទ្យាល័យ នាំឱ្យមានការថយចុះគួរឱ្យកត់សម្គាល់ក្នុងការចាប់ខ្លួនយុវជនដែលមានហានិភ័យខ្ពស់ ប៉ុន្តែមិនមែនសម្រាប់អ្នកដទៃទេ។ ស្របនឹងបញ្ហានេះ កម្មវិធីពន្លឿន* (Fast Track) *ក្នុងវ័យសិក្សា ហាក់ដូចជាបានកាត់បន្ថយឧក្រិដ្ឋកម្មអនីតិជន មានតែក្នុងចំណោមកុមារ ដែលមានហានិភ័យខ្ពស់ប៉ុណ្ណោះ ដែលបង្ហាញពីផលប៉ះពាល់តិចតួចលើកុមារដែលមានហានិភ័យខ្ពស់កម្រិតមធ្យម* (CPPRG ២០០៧, ២០១០)*។*

-ទី៤៖ គោលនយោបាយអប់រំ អាចកាត់បន្ថយទាំងទ្រព្យសម្បត្តិ និងឧក្រិដ្ឋកម្មហិង្សា។ ទាំងនៅអាម៉េរិក និងប្រទេសស៊ុយអែត ផលប៉ះពាល់ដែលបានប៉ាន់ប្រមាណនៃការទទួលបានការអប់រំ ឬការចុះឈ្មោះចូលរៀននៅសាលាលើទ្រព្យសម្បត្តិ និងការរំលោភបំពានដោយហិង្សាគឺស្រដៀងគ្នាក្នុងលក្ខខណ្ឌ

ភាគរយ។ សូម្បីតែឃាតកម្ម ក៏ហាក់ដូចជាមានប្រតិកម្មខ្លាំងដែរ។

-ទី៥៖ ផលប៉ះពាល់នៃការអប់រំលើឧក្រិដ្ឋកម្ម សម្រាប់បុរស អាចត្រូវបានពន្យល់យ៉ាងទូលំទូលាយដោយការកែលម្អប្រាក់ឈ្នួល និងឱកាសទីផ្សារការងារ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ នេះមិនមែនជាករណីសម្រាប់ស្ត្រីនោះទេ។

ឯកសារយោង

Aizer, A., & Doyle, J., Jr. (2015). Juvenile incarceration, human capital, and future crime: Evidence from randomly assigned judges. *The Quarterly Journal of Economics,130*.

Anderson, D. M. (2014). In school and out of trouble? The minimum dropout age and juvenile crime. *Review of Economics and Statistics, 96*(2).

Becker, G. S. (1991). *A treatise on the family* (enlarged ed.). Harvard University Press.

Becker, G., & Mulligan, C. (1997). The endogenous determination of time preference. *Quarterly Journal of Economics, 112*.

Brilli, Y., & Tonello, M. (2018). Does increasing compulsory education decrease or displace adolescent crime? New ev idence from administrative and victimization data. *CESifo Economic Studies, 64*.

Buonanno, P., & Leonida, L. (2009). Non-market effects of education on crime: evidence from Italian regions. Economics of Education Review*, 28*.

Cano-Urbina, J., & Lochner, L. (2019). The effect of education and school quality on female crime. *Journal of Human Capital, 13*.

Conduct Problems Prevention Research Group. (2007). Fast Track randomized controlled trial to prevent externalizing psychiatric disorders: Findings from grades 3 to 9. *Journal of the American Academy of Child and Adolescent Psychiatry, 46*.

Conduct Problems Prevention Research Group. (2010). Fast Track intervention effects on youth arrests and delinquency. *Journal of Experimental Criminology, 6*.

Cullen, J., Jacob, B., & Levitt, S. (2006). The effect of school choice on participants: Evidence from randomizedlotteries. *Econometrica, 74*.

Deming, D. (2011). Better schools, less crime? *Quarterly Journal of Economics, 126.*

Ehrlich, I. (1975). On the relation between education and crime. In F. T. Juster (Ed.), *Education, income, and human behavior*. New York: McGraw-Hill Book Co.

Gould, E., Mustard, D., & Weinberg, B. (2002). Crime rates and local labor market opportunities in the United States: 1977e1997. *Review of Economics and Statistics, 84,*

Grogger, J. (1998). Market wages and youth crime. *Journal of Labor Economics, 16*.

Harlow, C. (2003). Education and Correctional Populations.

U.S. Department of Justice, Bureau of Justice Statistics Special Report, NCJ 195670, Washington DC.

II. Private and social returns to education

Heckman, J. J., Lochner, L., & Todd, P. (2006). Earnings functions, rates of return and treatment effects: The Mincer equation and beyond. In E. Hanushek, & F. Welch (Eds.), *Handbook of the economics of education* (Vol. 1, pp. 307e458). Amsterdam: Elsevier.

Hjalmarsson, R. (2008). Criminal justice involvement and high school completion. *Journal of Urban Economics,63*.

Hjalmarsson, R., Holmlund, H., & Lindquist, M. J. (2015). The effect of education on criminal convictions and incarceration: Causal evidence from micro-data. *Economic Journal, 125*.

Hjalmarsson, R., & Lochner, L. (2012). The impact of education on crime: International evidence. *CESifo DICE Report, 10*(2), 49.

Jacob, B., & Lefgren, L. (2003). Are idle hands the devil's workshop? Incapacitation, concentration, and juvenile

crime. *American Economic Review, 93*.

Lochner, L. (2004). Education, work, and crime: A human capital approach. *International Economic Review, 45*(3).

Lochner, L. (2010). Education policy and crime. In P. Cook,

J. Ludwig, & J. McCrary (Eds.), *Controlling crime: Strategies and tradeoffs*. Chicago: University of Chicago Press.

Lochner, L. (2011). Nonproduction benefits of education: Crime, health, and good citizenship. In E. Hanushek,

S. Machin, & L. Woessmann (Eds.), *Handbook of the eco- nomics of education* (Vol. 4, pp. 183-282). Elsevier.

Lochner, L., & Moretti, E. (2004). The effect of education on crime: Evidence from prison inmates, arrests, and self-reports. *American Economic Review, 94*(1).

Luallen, J. (2006). School's out forever: A study of juvenile crime, at-risk youths and teacher strikes. *Journal of Urban*

Economics, 59.

Machin, S., Marie, O., & Vujić, S. (2011). The crime reducing effect of education. *Economic Journal, 121*(552).

Machin, S., & Meghir, C. (2004). Crime and economic incentives. *Journal of Human Resources, 39*.

Meghir, C., Palme, M., & Schnabel, M. (2014). *The effect of education policy on crime: An intergenerational perspective*. Working Paper.

Mustard, D. (2001). Racial, ethnic and gender disparities in sentencing: Evidence from the US federal courts. *Journal of Law and Economics, 44*(1).

Sabates, R., & Feinstein, L. (2008). Effects of government initiatives on youth crime. *Oxford Economic Papers, 60*.

Weiner, D., Lutz, B., & Ludwig, J. (2009). *The effects of school desegregation on crime*. NBER Working Paper Paper No. 15380.

Witte, A. D. (1997). Crime. In J. Behrman, & N. Stacey (Eds.), *The social benefits of education*. Ann Arbor: University of Michigan Press